

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. ledna 2021 **odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích a odvolání obžalovaného XXX**, narozeného XXX, trvale bytem XXX, pro doručování XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 27. září 2021, č.j. 2 T 117/2021-242, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalovaného a státního zástupce se podle § 256 tr. řádu zamítají.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1,2 písm. a), c) tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byla uložena povinnost k náhradě škody ve výši 4.300 Kč, kterou je povinen zaplatit poškozené XXX, přičemž ve zbytku svého nároku na náhradu škody byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se měl uvedeného jednání dopustit tím, že v době ode dne XXX. do dne XXX. v XXX, v bytě 1+1, užívaném jeho neteří XXX narozenou XXX, kam ho jmenovaná pozvala, když za ní přijel do XXX na návštěvu, a kde měl přespat, XXX, přičemž před odchodem z bytu odcizil mobilní telefon XXX, který se před ním poškozená XXX snažila schovat, když se chtěl přesvědčit, zda někomu netelefonovala nebo nenapsala textovou zprávu, a tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 5 T 92/2016, který nabyl právní moci téhož dne, odsouzen za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 trestního zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, který vykonal 18. 3. 2018.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání státní zástupce, a to v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu. Podle jeho názoru okresní soud při výměře trestu dostatečně nepřihlédl k přitěžujícím okolnostem, kterými jsou nejen jeho předchozí odsouzení a spáchání více trestných činů, ale také delší doba trvání trestného činu znásilnění a způsob, jakým použil při tomto trestném činu vůči poškozené pervitin. Obžalovanému nesvědčí žádná polehčující okolnost a není na místě uložení trestu v první polovině zákonné trestní sazby. Proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a obžalovanému byl nově uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 roků. Intervenující státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové navrhl u veřejného zasedání uložit trest v rozmezí 6 až 7 roků se zařazením do věznice s ostrahou.

Odvolání proti rozsudku podal včas také obžalovaný, a to do všech jeho výroků. Obžalovaný tvrdí, že uvedený styk byl prováděn ze strany poškozené dobrovolně, poškozená naopak tvrdí násilí a dokonce použití zbraně obžalovaným. Obžalovaný se domnívá, že jeho vina nebyla v rámci řízení zcela prokázána a celé dokazování je postaveno na tvrzení proti tvrzení. Okresní soud vyhodnotil výpověď poškozené za věrohodnou, neshledal žádný důvod, proč by si poškozená měla celou věc vymyslet, její výpověď hodnotil jako logickou a spontánní a neshledal na straně poškozená žádnou motivaci ke křivé výpovědi. Obžalovaný má za to, že soud prvního stupně zcela přehlíží skutečnost, že se takové věci i přes shora uvedené stávají, kdy údajně poškozené ženy křivě obviňují na základě různých pohnutek muže ze sexuálních deliktů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

Obžalovaný popravdě a spontánně popsal průběh večera a noci, přiznal, že poškozená zpočátku jeho intimity slovně odmítla s tím, že se takové jednání nehodí, protože jsou příbuzní. Následně však proti následným a dalším sexuálním praktikám nevznesla jedinou námitku. Tvzení poškozené o její aktivní obraně, jež bylo při hlavním líčení na rozdíl od přípravného řízení daleko konkrétnější, nemá oporu v provedeném dokazování. Poškozená uvedla, že XXX. Pokud by se poškozená bránila tímto aktivním způsobem, zanechala by její obrana na obžalovaném alespoň nějaké stopy. Dle prohlídky těla obžalovaného tento neměl žádné oděrky, modřiny ani jiná drobná poranění. Argumentace soudu o váhových a výškových rozdílech neobstojí, protože i drobná žena, pokud se brání, je schopna na útočníkovi zanechat stopy své obrany ve formě oděrek a modřin. Na těle poškozené nebyly rovněž zjištěny žádné známky poranění, jež by svědčily o použití násilí či překonání odporu ze strany obžalovaného. Pokud soud poukazuje na 3 tzv. úchopové hematomy na stehně poškozené, lze tyto logicky zdůvodnit. XXX. Lze předpokládat, že takové XXX, musí na jejím těle vždy zanechat nějaké drobné známky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a odkazu na judikaturu Nejvyššího soudu ČR je zřejmé, že i soud prvního stupně měl zjevné pochyby o aktivním odporu a obraně poškozené. O tzv. zjevné nevoli s pohlavním stykem však dle názoru obžalovaného nesvědčí její aktivita při prováděných sexuálních praktikách ani její iniciativa, kdy sama na svém mobilu bez žádosti obžalovaného vyhledala XXX.

O údajném vyhrožování či ohrožování poškozené nožem nebyl v rámci řízení předložen jediný důkaz. Na zajištěných nožích nebyly nalezeny žádné stopy svědčící o jeho použití obžalovaným a uvedený skutkový závěr je činěn pouze na základě tvrzení poškozené. Svědkyně XXX vycházela pouze z ničím nepodloženého tvrzení poškozené, stejně tak nelze jakkoliv potvrdit tvrzení poškozené o výhrůžkách obžalovaného její osobě či XXX. Poškozená připustila, XXX. Poškozená měla XXX. Uvedený se navíc odehrál v místnosti, kde XXX. Obžalovaný se domnívá, že po odeznění sexuálního vzrušení poškozené, tato pocítila stud, možná i strach ze žárlivosti XXX, případně obavu z reakce příbuzných. Stejně pocítil i obžalovaný, který ji proto žádal, aby o uvedeném nikomu nepsala a netelefonovala. Z obavy z uvedeného a doznívajících účinnů XXX se zachoval tak, že jí odcizil mobilní telefon.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru psychiatrie je zřejmé, že obžalovaný netrpí žádnou XXX. Dle znalce má XXX. Je pravděpodobné, že stejně působil XXX. Dle znaleckého posudku Mgr. Čermákové je poškozená osobou XXX. Uvedené závěry mohou potvrdit tvrzení obžalovaného, že se poškozená po celou noc nijak nebránila, že žádným způsobem nezaznamenal jakýkoliv její odpor. Pokud zpočátku uvedla, že se sexuální styk mezi nimi nehodí, nicméně se dalším následným praktikám podrobila, nekřičela, nekopala (uvedené uvedla až v rámci hlavního líčení) a aktivně spolupracovala. Obžalovaný nemohl rozeznat, že je sex mezi nimi prováděn údajně proti její vůli. Pokud obžalovaný připustil, že XXX, došlo k tomu až v ranních hodinách, kdy odmítal opustit její byt a poškozená ho žádala o jeho opuštění s tím, že je unavená. Za motivaci tvrzení poškozené považuje její stud, obavu z odsouzení ze strany příbuzných, obavu z XXX a částečně rozladění z toho, že jí obžalovaný neposkytl slíbené finanční plnění. Trestní minulost obžalovaného byla vždy majetkového charakteru, nikdy se nedopustil násilné trestné činnosti. V současné době je ve zkušební době podmíněného propuštění, řádně dochází a spolupracuje s probační a mediační službou, pracuje a žije řádným životem. Proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen ve vztahu ke zločinu znásilnění a ohledně tohoto skutku byl obžalovaný zproštěn a nově byl uznán vinným jen z přečinu krádeže dle § 205 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Krajský soud ve věci nařídil veřejné zasedání nejprve na den 12. 1. 2022, přičemž vyzoomění si obžalovaný osobně převzal dne 22. 12. 2021 na adrese, kterou uvedl jako doručovací adresu, tedy XXX. Z důvodu žádosti obhájkyne obžalovaného pro kolizi jednání bylo veřejné zasedání odročeno na den 19. 1. 2022, o čemž byl obžalovaný znovu vyzoomíván na stejnou adresu, tentokrát si vyzoomění nepřevzal, toto však bylo uloženo na poště dne 27. 12. 2021 a dne 10. 1.

2022 mu bylo vhozeno do domovní schránky. Obhájkyň obžalovaného u veřejného zasedání uvedla, že nově stanovený termín veřejného zasedání sdělovala obžalovanému e-mailem, na který jí obžalovaný neodpověděl. Krajský soud tak vycházel z fikce doručení ve smyslu ustanovení § 64 odst. 4 tr. řádu a desátý den od uložení zásilky na poště považoval za den doručení. Lhůty k přípravě na veřejné zasedání byly zachovány, obžalovaný se bez omluvy k veřejnému zasedání nedostavil, proto krajský soud konal veřejné zasedání v jeho nepřítomnosti, a to poté, kdy si z výpisu z centrální evidence vězňených osob ověřil, že obžalovaný nebyl v mezidobí vzat do vazby ani nenastoupil jiný výkon trestu. Vzhledem k tomu, že v krátké době předtím si na stejné adrese bez problému zásilku vyzvedl, lze učinit závěr, že se na dané adrese zdržuje a navíc danou adresu uvedl jako adresu doručovací.

Krajský soud z podnětu podaných odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, které byly odvoláním napadeny, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvoláním vyhovět nelze.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a i v celém souhrnu logickým a podrobně odůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout.

Krajský soud poznamenává, že okresní soud je tím, kdo je oprávněn provést hodnocení důkazů, které sám prováděl a krajský soud nemá důvod zasahovat do hodnocení důkazů okresního soudu v případě, kdy sám důkazy neprováděl a navíc okresní soud své závěry a myšlenkové postupy řádným a logickým způsobem odůvodnil, přičemž neopomněl některé důkazy hodnotit či z nich nevyvozovat závěry, které by z nich vůbec nevyplývaly. Jen v takovém případě, pokud by hodnocení důkazů provedené okresním soudem bylo zcela mimo rámec toho, co z důkazů skutečně vyplývalo, nebo by došlo k opomenutí některých důkazů, by mohl krajský soud do takového hodnocení zasáhnout a případná pochybení okresnímu soudu vytknout. Nic takového se v daném případě nestalo a okresní soud zcela přesvědčivým způsobem své závěry odůvodnil. Krajský soud se s hodnocením důkazů tak, jak je provedl okresní soud, zcela ztotožnil, a proto může pro stručnost na správné závěry okresního soudu zcela odkázat.

Námítky obžalovaného uplatněné v podaném odvolání neshledal krajský soud důvodnými. Nelze přehlédnout, že hlavním a usvědčujícím přímým důkazem má být právě výpověď poškozené. Poškozená byla vyslýchána opakovaně, a to jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem a vždy setrvala na tom, že byla ze strany obžalovaného znásilněna, přičemž i přesvědčivým způsobem popsala, jak mělo k danému jednání dojít. Její výpověď hodnotil i okresní soud jako spontánní a věrohodnou, kdy neshledal ve výpovědi poškozené žádné zásadní rozpory či nesrovnalosti, které by její výpověď činily nevěrohodnou. Kromě toho její výpověď pak zapadá i do rámce dalších provedených nepřímých důkazů. Poškozená bezprostředně poté, co obžalovaný opustil její byt, vyhledala svou sousedku, na kterou zvonila a sdělila jí, že byla znásilněna svým strýcem a že jí ohrožoval nožem, také že jí vzal mobilní telefon a byla to právě sousedka XXX, která volala policii. Z výpovědi této svědkyně vyplynulo, že jí skutečně poškozená oslovila s uvedením toho, že byla svým strýcem znásilněna, mluvila i o ohrožování nožem a odcizení mobilního telefonu. Svědkyně navíc uvedla, že poškozená v době, kdy s ní hovořila, byla XXX. To svědčí o tom, že skutečně předtím zažila příkoří, které jí významně zasáhlo a rozhodně se nejednalo o žádné sehrané divadlo či vymyšlenou pomstu na obžalovaného v důsledku studu či obavy z reakce příbuzných, jak obžalovaný namítal ve svém odvolání. Pokud by vše proběhlo zcela dobrovolně a poškozená cítila stud, jistě by se bezprostředně takto a navíc neznámé osobě nesvěřovala s tak intimní záležitostí a držela by jí

v sobě a neměla by potřebu ji někde hned ventilovat. Případně, pokud by se mělo jednat o nějaký komplot na obžalovaného, pak by si svůj postup spíše časově náležitě promyslela a nejednala takto bezprostředně spontánně a ihned poté, co obžalovaný opustil její byt. Obžalovaný opustil její byt kolem 6 hodiny ránní a právě v tuto dobu zvonila poškozená na svoji sousedku, jak vyplynulo z její výpovědi. Toto není reakce ze studu, ale jde o bezprostřední reakci na stres z prožitého traumatického zážitku a obavu z obžalovaného, který se hodiny k poškozené choval násilným způsobem a nutil jí k nedobrovolným sexuálním praktikám.

Kromě toho nelze pominout ani závěry znaleckého posudku z oboru psychologie zpracovaného na poškozenou Mgr. Lenkou Čermákovou. Z něho vyplývá, že u poškozené dominuje XXX. Je osobností primárně XXX. Poškozená je schopna si zapamatovat prožitý děj a později jej věrohodně reprodukovat. Její výpověď lze považovat za popisy osobně prožitých událostí, kdy tyto vykazují dobrou shodu, jsou konzistentní, logicky strukturované s dobře navazujícími dílčími dějovými sekvencemi, přičemž jednotlivé pasáže se vzájemně podporují a doplňují a poskytují poměrně realistický a ucelený obraz skutku. Ani znalkyně neshledala ve výpovědi poškozené nelogismy, fantasijské či fabulační prvky, zjevné deformace či případné rozpory. Do kontextu pak zapadá i poskutkové emoční prožívání události a behaviorální reaktivita. Stejně tak znalkyně u poškozené neshledala žádné vnitřní motivy podat nepravdivou výpověď v neprospěch obžalovaného. Nejistila u ní sklony ke lžím. Navíc znalkyně mohla hodnotit poškozenou i z toho pohledu, že v jejich zařízení XXX, strávila poškozená 3 roky se XXX a mohla tak z jejího chování seznat, že ve vztahu k mužům je XXX a obžalovaného k sobě přizvala z nezištných důvodů, nic neočekávala a nic nenasvědčuje ani tomu, že by užívala XXX.

Tento obraz osobnosti poškozené pak zcela odporuje tomu, co uváděl obžalovaný, který hovořil o tom, že ví z doslechu, že poškozená XXX. Obžalovaný trochu opomněl, že to byl on, kdo poškozenou kontaktoval, kdo se v podstatě pozval k ní na návštěvu a že to nebyla poškozená, která by jej na návštěvu zvala, neviděla ho předtím pět let a rozhodně neměla potřebu jej zvat, XXX. To jsou jen nepodložené spekulace obžalovaného, které jsou navíc v rozporu se zjištěnými fakty. Navíc to byl znovu on, kdo celé jednání započal tím, že dal XXX, přičemž sám uváděl, že již v počátku to poškozená odmítala. To odporuje jeho verzi o XXX ze strany poškozené, jak tvrdil obžalovaný.

Obžalovaný staví svou obhajobu na tom, že z jeho strany i ze strany poškozené se jednalo o dobrovolný akt. Tomu však neodpovídá důkazní situace. Sám obžalovaný ve své výpovědi opakovaně uváděl, že poškozená něco „nechtěla“. Nejprve poté, co jí XXX. Sám uváděl, že jí chtěl XXX a že ho poškozená chvíli „XXX“, ale pak se nechala. Tudiž v podstatě potvrzuje verzi poškozené, která opakovaně hovořila o tom, že obžalovaného „XXX“. Stejně tak, pokud obžalovaný líčil průběh milostného aktu, tak opakovaně poukazoval na to, že poškozená např. „nechtěla“. Nejprve, když jí stahoval XXX. Dále uváděl, že poškozená „nechtěla“ XXX, „nechtěla“ XXX, dokonce mu řekla „nech mě, já nechci“, a to ve fázi, že „nechce“ XXX, „nechtěla“ si XXX. Dále popisoval, že přesto XXX. Již z těchto několika jednoznačných projevů vyplývalo, že poškozená s postupem obžalovaného a jeho snahou o milostný akt nesouhlasila, což opakovaně dávala najevo slovně, ale i fyzicky, kdy obžalovaného odstrkovala a bránila se rukama. Je tedy zřejmé, že i přes tento zjevný nesouhlas ze strany poškozené, obžalovaný dál pokračoval ve své snaze docílit sexuálního uspokojení a realizovat sexuální praktiky s poškozenou, což se mu nakonec v důsledku XXX na zdůraznění jeho výhrůžek skutečně podařilo.

Poškozená ve své výpovědi opakovaně uvedla, kolikrát odmítla chování a nátlak obžalovaného, a to jak slovně, tak fyzicky, kdy uváděla, že ho od sebe začala odkopávat či odstrkávat, dokonce brečela, přičemž jí obžalovaný za XXX. Protože XXX. Takto svůj jasně míněný odpor dávala najevo několikrát, jak je patrné z popisu průběhu celé noci. Přitom i dle názoru krajského soudu šlo o několikeré jednoznačné slovní i fyzické odmítnutí sexuálních návrhů obžalovaného a obranu ze strany poškozené. Je-li namítáno, že při zvolené obraně poškozené nebyly na těle

obžalovaného nalezeny žádné známky v podobě hematomů či oděrek, pak ani tato skutečnost nesvědčí pro závěr, že by si poškozená vše vymyslela. Jak totiž vyplývá z její výpovědi a obžalovaný to nezpochybňuje (byť ten hovoří o dobrovolnosti užití), tak obžalovaný měl XXX. Poškozené se XXX, sama poškozená nehovořila o žádné výrazné aktivní obraně, jen o „odstrkávání“ a „odkopávání“, což nutně nemuselo na těle obžalovaného zanechat žádné známky v podobě oděrek či modřin, a to i s ohledem na tělesnou konstituci obžalovaného a poškozené. Naopak dle lékařské zprávy poškozená měla v důsledku jednání obžalovaného XXX. Jestliže poškozená byla po nedobrovolném požití XXX, pak jistě nemusel ani obžalovaný vyvíjet nikterak mimořádnou sílu a použít větší násilí, aby dosáhl svého, když větší měrou použil XXX. Ostatně poškozená uváděla, že se po několika marných pokusech jak slovního tak fyzického odmítnutí obžalovaného, v podstatě již přestala bránit, neměla na to sílu. Z těchto důvodů proto lze logicky vysvětlit i to, proč na těle obžalovaného či poškozené nebylo zjištěno více známek v podobě XXX.

Kromě toho sám obžalovaný vypovídal, že to byl on, kdo určoval sexuální praktiky, které pak požadoval po poškozené, aby je prováděla, přičemž jak sám uváděl, se „neudělal“. V důsledku dlouhotrvajícího sexuálního jednání ze strany obžalovaného poškozená ve snaze docílit ukončení tohoto aktu, mu sice sama nabídla, aby si vyhledal na XXX. Jestliže krajský soud ve shodě s okresním soudem považuje výpověď poškozené za věrohodnou, pak nemá pochyby ani o tomto tvrzení, kdy zoufalost poškozené v důsledku prožívaného traumatu z nekončícího sexuálního chování obžalovaného jí vedlo k tomu, aby jej ukončila, pokud se jí to předtím nepodařilo slovně a fyzicky. Nelze také přehlédnout, že to byl obžalovaný, kdo vše započal tím, že proti vůli poškozené tuto opakovaně „XXX“, dal jí v podstatě opakovaně XXX. To byl také důvod, proč poškozená za celou dobu z bytu neodešla. Jednak se bála tam nechat samotného XXX poté, jaké výhrůžky obžalovaný použil i na XXX, a jednak byla neustále v dohledu obžalovaného, neboť byli v malém bytě 1+1, který byl zamčený, a těžko by se jí podařilo z bytu utéct, aniž by jí obžalovaný nechytil.

Jestliže je pak v odvolání argumentováno i tím, že okresní soud odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu proto, že zřejmě i on měl zjevné pochyby o aktivním odporu a obraně poškozené, tak takto závěry okresního soudu nevyznívají. Okresní soud naopak precizně hodnotil jednotlivé znaky skutkové podstaty zločinu znásilnění a vyjadřoval se k otázce „násilí“, tedy k tomu, co je považováno za násilí podle § 185 tr. zákoníku a za jakým účelem musí být použito, tedy za účelem překonání či zamezení vážně myšleného odporu poškozené osoby a dosažení pohlavního styku proti vůli jiného, přičemž není nezbytné, aby poškozená osoba kladla zřejmý fyzický odpor, postačuje, pokud pachateli musela být zjevná nevole osoby s pohlavním aktem. To jsou závěry, které jednoznačně svědčí proto, že pokud obžalovaný namítal, že se poškozená nebránila a že i z její strany byl akt dobrovolný, pak právě i jen projev zjevné nevole postačuje k tomu, aby byly naplněny znaky tohoto zločinu, přičemž nemusí jít nutně o odpor fyzický. Okresní soud dané skutečnosti řešil ještě z pohledu toho, zda po požití pervitinu se nenacházela poškozená ve stavu bezbrannosti, což nedovodil, nicméně právě XXX mohlo výrazně oslabit aktivitu poškozené v obraně, nicméně i obrana, o které poškozená hovořila, byla opakovaná a zřejmá nevole s pohlavním stykem či jinými sexuálními praktikami, kterých se obžalovaný domáhal.

I když obžalovaný namítá, že není primárně agresivní osobou, jak plyne ze závěrů znaleckého posudku z oboru psychiatrie zpracovaného na jeho osobu, pak je toto sice pravda, nicméně na druhou stranu nelze pominout ani fakt, že ze stejného znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný je osobou XXX, kdy vlivem XXX u něj došlo k odbrzdění zábran a ke zvýraznění negativních složek jeho osobnosti. Proto, i když u něho nebyla zjištěna se XXX, pak právě fakt, že užil XXX, měl na jeho chování výrazný vliv v tom směru, že se snažil využít dané situace, kdy byl v přítomnosti mladé pohledné dívky a právě XXX odbrzdil jeho zábrany a zvýraznil jeho negativní složky osobnosti, zejména pokud jde o XXX.

K námitkám obžalovaného ohledně nezajištění stop z XXX, kterým měl poškozené vyhrožovat, lze uvést, že jednak sám obžalovaný v rámci své výpovědi uváděl, že XXX a navíc z úředního záznamu policejního komisaře na č.l. 146 vyplývá, že sice byly zajištěny dva nože, avšak odborné zkoumání z odvětví daktyloskopie nebylo prováděno z toho důvodu, že v důsledku vyhodnocení výpovědi poškozené a obviněného by takovým důkazem nebyla ani potvrzena ani vyvrácena tvrzení jak obviněného, tak poškozené ve vztahu k užití nože před (XXX) a nebo při samotném pohlavním styku (XXX). Policejní orgán tudíž přesvědčivě vysvětlil, z jakého důvodu nepřikročil k opatření tohoto důkazu, když i dle názoru krajského soudu vzhledem k tvrzení obviněného, že XXX, lze předpokládat, že nůž v ruce držel a daný důkaz by tak nemohl ani potvrdit ani vyvrátit současnou námitku obžalovaného v tomto směru. Navíc, jak bylo prezentováno shora, krajský soud ve shodě s okresním soudem uvěřil výpovědi poškozené, tudíž i v té části, kde popisuje XXX za účelem dosažení svého sexuálního uspokojení a přinucení poškozené k popsáním sexuálním praktikám.

Krajský soud proto neměl pochybnosti o závěrech okresního soudu stran prokázání jednání obžalovaného ve vztahu k znásilnění poškozené.

Pokud jde o odcizení mobilního telefonu, v tomto případě žádné zásadní námitky vzneseny nebyly, obžalovaný danou skutečnost doznal a skutečně mobilní telefon vzal z dispozice poškozené a opustil s ním byt, a to proti vůli poškozené, která jej chtěla vrátit, proto došlo z jeho strany k jeho odcizení. Hodnota mobilního telefonu byla stanovena odborným vyjádřením, a protože se telefon vrátil v podstatě nefunkční, bylo správně rozhodnuto i o povinnosti obžalovaného uhradit takto způsobenou škodu.

Okresní soud jednání obžalovaného správně právně kvalifikoval. Obžalovaný svým jednáním jednak naplnil zákonné znaky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. zákoníku, když proti vůli poškozené této odcizil mobilní telefon, vzal jej z dispozice poškozené, která se snažila jej uschovat, což se jí nepodařilo a kromě toho byl obžalovaný za stejný druh trestné činnosti, tedy krádeže v posledních třech letech potrestán, jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně ze dne 3.11.2016, sp.zn. 5 T 92/2016, kdy nepodmíněný trest odnětí svobody vykonal dne 18.3.2018. Kvalifikačním znakem v daném případě je jednak skutečnost, že si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě, a jednak byl za takový čin v posledních třech letech potrestán. Obžalovaný jednal s cílem telefon odebrat z dispozice poškozené, tedy jej odcizit, proto lze v jeho jednání spatřovat přímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Dále pak obžalovaný v bytě proti vůli poškozené tuto za XXX donutil k pohlavnímu styku, uvedený čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a navíc jej spáchal se zbraní. Tím naplnil všechny zákonné znaky zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1,2 písm. a),c) tr. zákoníku. I zde lze v jeho jednání spatřovat přímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný využil situace, kdy se jako návštěva dostal do bytu poškozené, která jej nezištně do bytu pozvala poté, co sám svou návštěvu ohlásil, a následně využil situace, kdy přes verbální a fyzický odpor poškozené tuto za použití násilí, pohrůžky násilí v podobě výhrůžek ve vztahu k její osobě i XXX a za použití nože, proti její vůli přinutil k souloží a použil i další sexuální praktiky, tedy šlo o jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží (XXX). Takové jednání učinit chtěl, s takovým záměrem jednal poté, kdy využil situace, že mohl v bytě přespat. Přitom odpor ze strany poškozené byl zcela vážně míněný, nemohl si myslet, že jde jen o předstíraný nesouhlas, ale z projevů poškozené, kdy XXX, jí se svou fyzickou převahou přemohl a uskutečnil na ní soulož a provedl i jiný pohlavní styk způsobem srovnatelným se souloží, jak bylo rozebráno výše. Takové jednání násilného charakteru pak dosahuje mimořádně vysokého stupně společenské škodlivosti jednání, navíc pokud trvalo po dobu několika hodin a pokud dokonce do jisté míry XXX poškozenou tím, že XXX, který XXX.

Pokud jde o uložený trest, ani v tomto případě nebylo shledáno pochybení na straně okresního soudu. Okresní soud respektoval všechny zásady pro ukládání trestu uvedené v § 39 tr. zákoníku, a pokud uložil obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 roků nepodmíněně, pak nelze hovořit o tom, že by takový trest byl s přihlédnutím k povaze a závažnosti jednání obžalovaného, ale i s přihlédnutím k hodnocení jeho osoby, k jeho osobním, rodinným a majetkovým poměrům, s přihlédnutím ke způsobu života obžalovaného a možnostem jeho nápravy, ale i s přihlédnutím k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, jako trest nepřiměřeně přísný či naopak nepřiměřeně mírný.

Obžalovanému nepolehčuje žádná okolnost. Naproti tomu přitěžující okolností je spáchání více trestných činů a spáchání činů ve zkušební době podmíněného propuštění. Vzhledem k charakteru spáchané trestné činnosti mimořádně vysokého stupně společenské škodlivosti, s přihlédnutím k délce doby trvání útoku v podobě řádu hodin je zcela na místě uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Jestliže okresní soud uložil trest v sazbě od dvou let do deseti let, ve výměře pěti roků, pak ani krajský soud neshledal v jeho postupu pochybení a daný trest plně odráží nejen závažnost a charakter spáchané trestné činnosti, ale i všechny shora zmíněné okolnosti případu. Přihlédnuto bylo také k tomu, že zločin znásilnění nezanechal na psychice poškozené žádné výrazné známky v podobě např. posttraumatické stresové poruchy, poruchy přizpůsobení, apod., kdy ze znaleckého zkoumání její osoby vyplývá, že se poškozená nachází ve fázi již psychicky zpracovaného traumatického zážitku, kdy na celou situaci získala kritický a racionální náhled, událost se jí podařilo bez škodlivých následků zařadit do své osobní historie a v současné době se to projevuje jako reziduum při znovuožívání událostí. Navíc po skutku ani nevyhledala pomoc psychoterapeuta ani psychiatra, událost zpracovala za pomoci své inteligence a přirozených obranných mechanismů kompenzační povahy. I u hlavního líčení hodnotila znalkyně poškozenou jako vyrovnanější a klidnější. Všechny tyto skutečnosti vedly i krajský soud k závěru, že trest uložený okresním soudem je dostatečný a reflektuje všechny zásady pro ukládání trestu, jakož i možnost nápravy obžalovaného. Ten má sice v rejstříku trestů 10 záznamů, avšak pro 7 z nich svědčí fikce zahlázení a kromě toho byl dosud vesměs trestán za majetkovou trestnou činnost, nikdy ne za trestnou činnost násilného charakteru. I z tohoto důvodu je proto uložený trest dostatečný. Nelze také přehlédnout, že obžalovanému bude nařízen i zbytek trestu, z něhož byl podmíněně propuštěn, v celkové výměře cca 161 dnů, což rovněž navýší délku doby, po kterou bude omezena jeho osobní svoboda.

Obžalovaný byl správně zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou, kdy pro tento postup byly splněny všechny zákonné podmínky.

Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě škody, kdy hodnota odcizeného mobilního telefonu byla stanovena odborným vyjádřením na částku 4.300 Kč. Poškozená se připojila řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, a byť jí byl telefon vrácen, avšak nefunkční a poškozený, byla jí právem přiznána náhrada škody v dané výši. Ve zbytku svého nároku na náhradu škody byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolací soud nezjistil důvod pro změnu kteréhokoli z přezkoumávaných výroků, všechny výroky okresního soudu považuje za správné a odpovídající zákonu, a proto nezbylo, než odvolání obžalovaného i státního zástupce podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 19. ledna 2021

JUDr. Šárka Pfeiferová v.r.
předsedkyně senátu